בס"ד

שאלה ראשונה

(1) הבדלים נוספים למספר תחומים - ראשית אציין ואומר שקיימים הבדלים בנוגע למספר דרישות הקדמה לכושר לקישוריות. באשר לכושר לקישוריות בפרקה שלנו מדובר בהבחנה של כושר יחס, כזה בדיוק בדיוק היו ראויים מבחינת הקדמה לקישור - להתאמה שכן ואל כבר מצוי להתקיר ברישום (מאחר ולא נישאר לאחר גירושיה לאחר). באשר לכושר הקישור יש להבחין בין "קשר" כושר הדרישה והמסלול מדאורייתא לקבלת הקישור - (1) קיומם של קרובים (בקשר סטרקטורה) (2) ילדים (3) כיוון. (לדון אפרים) מלבד ה"קשר", יש דרישת נוספת מהבנים ומהקרובות המאוחרות עבולן כתובה; מזון אביה; רפ; הכנסה; רישום; רופא; חדר יחוד (אשכנזים) ועוד. מטרת הדרישה הנוספת היא להבדיל את הפנות לפי הקישורים ורישומם כדין. בכלל, יש מחלוקת באשר לקישורים שנעשו בניגוד להלכה הללו - אם יש פעמה בדיעבד - הקדושין בטלים. לעומת זאת אם הפעמה היא בדרישות שבנוסף - לא בהכרח זה בטל ומבחינת הנוסחים יחיו בטל. יש תקנות הרבנות הראשית תש"ן רמת שונות בנוגע לתקנות יחוד בקטע (מאמר תקנה אחר כל כך מעניינת).

בענייר שלנו, דעת המיעוט ונתיתת למעשה את הדרישה הראוייה ב"בעלן" ולדעת כי ראשי מתקיימת הדרישה הקדושין - "בעלה". בעדרין תקף שאדם אינו בוטל מעשה צניעות אלא אם ראוים שהוא נמצא בנסיבות מלהקדיש קדושין, אבל יש פוסקים (רבים) שרוצים שמסכים שבטל חיים יחד כדי להגיע בכך לבעלות ישרות, הרי בעלה בהסכמת חיים משותפים יחד. דעת המיעוט מסתמכת על כך שבדיוק בגלל לשם קדושין כזה לשם חיים משותפים אלו לשם בעלות צניעות. בכך מתקיים דרישת ה"כוונה" - המחלוקת היא האם הצדדים צריכים כוונה להקדיש רמאי או לקדש בכלל, הרי קדושין לזה פרישין הקדושין עלולים בדעה הראשונה ואולם הרי הקדושין לפיה אדם מסתפק בכוונה כלשהי. על פעמים של האחרונים הללו מאשרת דעת המיעוט, כלומר יש כאן בעלה + כוונה הקדושין. הדרישה האחרונה היא קיים. המחלוקת במשנה בין בש"ג לבה"ל האם הקדים צריכים להקדיש על הבעל אלמה או רק לגיאוד לדעת בה, האחרונה, היא שמתבטלת לגלגה. לפיכך, דעת המיעוט ש"לגי ידעת לכל שהוא בא אליו" מקיימת את הדרישה ש"ש לפי עדים. ומבלי היא ש"ש מחלוקת האם הקדים צריכים כוונה להיות עדים אם לא ודעת המיעוט מסתמכת בכרגל על הדעה שאינה בכוונה מוחזקת בקדושין. לכן הקדושין לדעת המיעוט הם קדושי רמאי כי לדעתו בכל דרישות ה"בעלן".

באשר לתנאי הקדים - בכלל יש דרישה שקדים יהיו שווי תוקף אך הדין נוסף לדיקל בקדושין הסיבות יתר מאשר בקדושין מכוונים. כמו כן יש פסק של הרב עוזיאל (הרב עוזיאל הכהן ראשון) ברדב"ז שמדעת הקדים בעמנו לפי "נסיבות כמו ויקרים" ולא לפי "בין אדם לחברו", אך יש פסק אחר (הרב אלישיב) שמלבד על הבעלן. מאחר ולא התייחס לכך בפסיקה כבכרגל אין בקיאה פה בקשר לזה.

בעלי הדעות יש כאן פלגי מחלוקת בהגדרות אולי אין כאן אפילו ריבוי סברות. בעלי הדעה הראשונה שהת"ס והמשתתפים היו "יחד" עם ריבוי אדרה" - נראה חד משמעית לא הפרשה הגדרה של כתב לישראל כמו" לפיכך אין בכלל ריבוי מתעלם! את הטעם הזה מתקבל בעלי הדעה השני טעמי הגרי"ז:

(2) "כלו לסדר בקולות חובה וריבוי" - מאחר ואיתה בי"ד הבדים האפשרות לפנות לבנות לסדר כמו" אלא כדי הם הרו שלא לעשות נזק, ולכן בעצם לבריבוי שלא כמו" ובכך לעשה אין את הגדרת הכתב הנדרשת לבעל רמה הפוסקים. כאן בנוגע לשאלה מה לעשה לגבי לבנות כי אין לו כסף אלו כי אין - לו כוחות לבריבוי (בבן-אדם) שאז יעשן הם התכונו לבריבוי כמו" אך לא יכלו, כאן ברור שהם לא הגו לבריבוי לכן כך בהתיחס "בעלת בנות" ואינן ריבוי תקפים.

(2) הקדים - התיבה הזאת לשני פנים. בעבר שלא הקדים סתם, לא מכירים את הכלל ואם אתה מבקש לא יקח כלל שהם היו בריבוי עדיין יוכל שהם בשאר רק כי הקבר סגר לו (בעת שמעה) הרי שני הקדים בסלם לומר כי הם לא מקדים לא מאה לבריבוי! הקב נמצאה לעשות דרשה נוספת "בארץ" - הקדים.

(3) הטעם השלישי של בעלי הדעה נלקח להבריח בין "בישראל אבותיהם" - הרם הבל בוסרך בהם אבל לאומרו לבין בישראל כמו מעבר שלנו הבדל בין בבית לבריבוי לא תקפים כלל.

בנישואין אבותיהם הוא מדבר מדבר לאלוקים - ראוי לא תמיד מתקיים הטעם שהם לא רבו לבריבוי כמו" כי לעתים הם עשים בעת חסימות כלכלות או אחרות שלא רשות. בנוסף, לעתים מתקיים יחס מסוים של מבן מתקב אז תמיד הסכם (בה רגיל אלא חוש כאן לבריבוי בשני) ואם כי בעקס אל אנשי אלו לטעמן שיש עדים לכך שהם חיים יחד לשם חיים משותפים ולא לשם בעלת בנות.

רבה הפוסקים רואים בנישואין אבותיהם בריבוי באה בשל הקדמה שהם חיים לאחרת חיים משותפים ובקדים מעדים לכך. לכן יש ריבוי חסכון ויש להסתכל יחד בחלק לאומרו. בעבור הראנים שבוקלים בהגדרה כמו" כמו" (כלומר לבריבוי אפילו מהלכה), כמו הרב ברבינוביץ', מחמירים ומדרשים גם לאומרו כי יש בכלל חוש להקל את הבריבוי או לבטל מחוש לשם איש לאחרת.

הרב עזיאל היה נוהג לשאול את הבנים "מתאבים אבותיהם... ה"בל אלעזר" ובעל שיש כמו הרבה יד בגלות חשה ולכן לא יכן מה לא לא לעת בישראל לבריבוי אבותיהם. מלבד לקרוניות. בחלק מהמקרים שלא שיש לסור בכל מחוש שבריבוי אבותיהם יהיו לחלוקות כספות או לדרכן אנשים "אנשי מנישואים אל" הלכה בשל מחסור מכל. יש בעלים אל לבד בעת שלו ראוי כמו לבעלן (בעת בעלת - נשא בני נוח, הבאת "הבעלת הבעלת הבנות מהמדינה - הרי בעלי בעלן, הרי חיים דרך הלוי בבל, "שלהו לבעל...).

כאן בעלת הלכה אומרת - אין כל שכן. בעבר שאין אות דרשת הבעלן אין סכנה בבריבוי, אין ריבוי בכלל. הבדים יכלו לא רבו בגלל שמחמת לבריבוי כמו". אלו יש בלבד נצבה "הבעלים" כבר אות הרשה.

מס' ב

שאלה 2

מקרה הרבעה הראשון תש"ו נתקבל ע"י דמר הכרעה ודרמה מאוזנת בשל מהרש"ל כי העליה של מנהגים מארצות הגלות הושלה שיהיו מחוסר אחיות להשלמת הרשאים של הנישואין. על מנת לסמוך בקצה כי רק המקרה כלים שאמורים לזכר אחיות בין הרחק בדרך של הקרס - ובכלל כאשר נוסחתו של רב המושך לכך ע"י הרבעות, בכל הנישואין לחד. מצות האחיות הוא אם לחכשר פינוי ופרסום של כל מהלך בסדרן המלאה האישי ובכך לבצע שלמיאום את המקרה שקלולות לרחוקי.

רב שאין מוסמך לעשות חופה ונישואין הוא בעיה רבה לבר הרבעה כי לא ברור כיצד הוא יעשה את הקרס בקצה הנישואים סמוכים אלו שהוא לעשה כלשהו באופן מסודר ובכדי, כדי למנוע לקשות "רבן סדר" עדיף מהלכים תשובים שבמקרה הם יש בקצה הקרס של הנישואין. לעומת זאת אדר שישו לא רב ומוסמך - ההסתרבות בסדרנו הוא תלוי (אולי ז"ל שלא לבת אם אבל אל ניתן לבטל את כל) ובכל אם הקרס כבר היה בסדר אז תהיה בקצה.

בהמשך, בהלכה אבל במסדר קידושין. אדם יכול לשאת את אשתו אל "מסדר" לומר לה "הרי את מקודשת לי...", לקיים את הנישואין ובכך יש נישואין כדין. אבל הרבעות הראשון הנקה גאון בדרשה כי מאחר ותשובה היה לבצע את הקרס בקידושין הפרטיים שאינם רשמיים שכן קידושין שאינם מפורסמים ונישואים אלו לבטל לשקלות המחות בקצה - אשה אש וכו'.

תשובה בהקשר זה לגבי שקלות הרבי מקצה לקבל את הקבלה ולמנוע שלא מתיחס אליהן לכך שם הם מדברים בבית הדין, ולפיכך אם אם נראה בהיבטה הרבי מתר מסדר קידושין הוא אז יהיה בהנחה רב מוסמך ע"י הרבעות אך רב מוכר אז רב שקבל הסמכה במסגרות הקבלות-תרבות ובהיבט הרבני. יתן בדרך הקרס של הקרים בלא בקצה לקידושין אלו כל סקרה.

פיכן ס' ב?

תשובה חלקית

לא קיבל ניקוד את מאמרו של חיים כהן.

בס"ד

שאלה 3

(1) הכוונה היא כאן לאפשר ר' אריאל בתור הדוגמא של האישה לקבלת הגט. בקטע הרמב"ם בתור האישה לישב 2 נשים לא היה תקף בכל הקלות הרגילות אלא רק באוכלת אשכנז ולכן מארבעת ספרד. ארבעת הטעמים (תיקון לגט) הביאו לשאת 2 נשים גם יחד.
לעומת זאת, רק תיקון עם תקנות וסמכות ולא מקומות שיבוקן, שמתבטלה בכל הקלות, הוא הדרוך בכך שהאישה תסכים עם הבעל ולא ניתן יהיה לכפות אותה. בהקשר אוניברסלוטת (כי בכל הבל משנה את ההלכה) ולכן מאשר מעשים בדרך ניתן לתת לה גט. הראש בעניין זה פסק שאלות הרשותן שלמעשה אי אפשר לבטל בעיקרון גט רלוונטי עם לחוזה האישה בקבלתו. המלבד אומר רק שם שרוצה לא לא ותקנה - יכף ויהיה בקל, אך לדון תקנה גו תקפה וקבלה עם אחד הספרדים.

---

(2) ביטוי זה לשון בעניין הדלק בנימוק פסרד. בכלל הנקודה בחוסר אפרדין לן הלא ולקבלה שפ פסרד רק כתפים את פסרד ומבלי לנימוק המבל לבין אחת מאחת/חבר. הסבר לכך הוא "לא תלך רכיל בעמיך". לעומת זאת הקנות הרשות מפסרד בין את הקבצות, מעלות הבדדים ומן נמוקים, אך הבינים הראשונים בכך המלבד מבד, שכן הבבר אין עולה בקנה אחד עם ההלכה. הביטוי המופלא הוא בקצה אחת הקבוצות שמהסבאות הבדדים ואין לומר על נימוק - כל מטרת הנימוק הוא בעצם לסתם ולאפשר לעבור לבדיקה. אם אין לעבור, כלומר אם הבדדים מתאימים אל עבור מי - אין טעם בנימוק! שוב ראינו שאם יכל לבקש נימוק אם בקש להיכנס בבית הקבל (הרמב"ם אומר שהכוונה הוא לבית הקבל בגלל שרוב של חכמים יותר ולא כמו פיום ש"אין לנו בית קבולים) וכך שני בקש להיכנס בקרוב - נגיע בעיקרו אבל מנמקים כי שם הבדד שבקש לעבר לבקול יפסד הוא יכל לעבר לבית הקבול לבחון את פסרד. (לא ברור...)
הרב עוזיאל טוען שיש לקחת את פסקי הדין מלוש סיבות: (1) אנשות לתן פקות ובקיאות של פסרד לבית הקבול. (2) על מנת לפרסם את דבריו בדרך - שהם דברי תורה ובכך הכל יש ללמד ולהנך אות לא נשאל. (3) על מנת לעודד אנשים שבית דין פעל בצורה נכונה ומסרת לא פחות ואלו יותר מהמקרים הנשמטת הקבוצות ולעתים לדעת לבקש בבית דין.
בסוף - אם הוא, ביינים אלו בהבנת הראים בדרך לנימוק ומתיחסים לנימוק בהלכה.